

IVANKA DEVÁTÁ

RODINNÝ PODNIK

Rodinný podnik

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Ivanka Devátá

Rodinný podnik – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Obsah

Knize na cestu 5

Nám, nám narodil se

Nevěsta bohatá na vlákninu 9

Kdo to řekne mamince? 12

Zdravá děvečka pár dnů před smrtí 15

Modrou, nebo černou? 18

Krásná čočka, maminko, Pánbůh požehnej! 21

Což takhle Hadrián? 25

Strpení, prosím, ještě motýlek! 28

Pane doktore, úúúž! 32

Lechtejte mě, má matičko 36

Zaručeně vodotěsný, ohnivzdorný,
neprůstřelný 39

Podolská lovkyně perel 43

Za kobylkou ne! 47

Malé soukromé peklo 50

Jehla v kupce sena 54

Da capo al fine 58

Zde by měly kvést růže 61

Fejetony

Rodný kout mezi činžáky 65

Neznámé známosti 69

Samota v plném květu 72

Svůdce 75

Sny 77

Závoj bez krásy	80
Podezřelá	83
Das bin ich	85
Jen neházet flintu do žita	88
Pokrok	90
Škola v přírodě	93
Bratrovražedný boj	96
Víkend na chalupě	99
Zrady	102
Nákupní horečka	105
Duo pro jednu ponožku	108
Kožich	110
Redukční dieta	113
Sauna	115
Právo na úžas	117
O tempora, o mores!	120
Byt 1 + 0	122

Povídky a monology

Monolog nezralého muže	127
Maryša '90	134
Dům plný sykavek	138
Večerní monolog	143
Premiéra	149
Zdaleka ne poslední slovo	158

Knize na cestu

Předmluvy k dalším vydáním prvotin mívají povětšinou shovívavý, či objevitelský tón. Pisatel úvodního slova buď s vědomím, že tvůrcova vrcholná díla následovala, připisuje literárnímu debutu roli kuriozity. Anebo já-sá nad syrovostí znovuobjeveného díla, neboť začínající literát-buřič se dal v prvním rozletu pramálo vláčet komerčními zájmy vydavatelů, závistí okolí, společenskými konvencemi a bůhví čím vším ještě. A právě na to předmluva poukazuje.

Nic takového zde nenajdete. Prvotina Ivanky Deváté **Rodinný podnik** vyšla před pěti lety. Stylově není o nic neobratnější a obsahově provokativnější než knihy další. To proto, že ji psala žena už zralá.

Byla to tehdy rodinná událost. Po překonání mnoha pochybností, ztráty sebedůvěry, docela obyčejné stydlivosti i po radostném očekávání se objevila na trhu první herecká knížka, která měla větší ambice než obvyklé memoárové drbárny. K naplnění titulu dílka přispěla i skutečnost, že tvůrcem ilustrací k prvnímu vydání byl autorčin první manžel Miloš Hlavica a předmluvu sepsal její syn Marek.

Po odeznění počátečních pochyb a jistých distribučních obtíží se stal **Rodinný podnik** fundamentem, který dal začínající autorce odvalu pokračovat v práci. Pokud by propadl, nevznikla by patrně ani jedna z jejích dalších tří knih. Ba co hůř, byla by to nejspíš taková rána spisovatelčině sebedůvěry, že by na psaní úplně zanevřela.

Jsou-li mezi čtenáři tací, kdo sledují tvorbu Ivanky Deváté pravidelně a **Rodinný podnik** neznají, vyplní

jim jeho nové vydání mezeru v chronologii. Ač napsán dříve, navazuje volně na knihu **Vůně posečené trávy**. Alespoň v první části. Bude dobré připomenout si, že **Rodinný podnik** je soubor vybraných a přepracovaných fejetonů a povídek, jež autorka začala na přelomu osmdesátých a devadesátých let publikovat v časopise *Vlasta* a některých dalších novinách a magazínech.

Pochybnosti provázely i toto druhé vydání. Spisovatelce se ve srovnání s dalšími pracemi zdál **Rodinný podnik** nedostatečně sevřený. Pokládá ho za narychlo poskládaný slepenec, za pokusný balónek vypuštěný ve své době a za poněkud jiných okolností. Já však mám za to, že tisíce čtenářů, a především čtenářek tento drobný handicap rády přehlédnou. Témata někdejších časopiseckých fejetonů jsou totiž natolik univerzální a autorčin přístup k nim natolik osobitý, že by bylo škoda rezignovat na knižní vydání z pouhých formálních důvodů.

Pevně věřím, že v tomto ohledu se mnou budete po přečtení této útlé knížky souhlasit. A že nebudete podezírat autora předmluvy z podujatosti, protože je spisovatelčin syn. Koneckonců co jste čekali – je to rodinný podnik...

Marek Hlavica

Nám, nám narodil se

Nevěsta bohatá na vlákninu

Byla jsem tenkrát děvče jako lusk. Nebo radši holka jako kytka? Nebo snad krev a mlíko? Já nevím, ale lusk se mi moc nezdá. Nechápu, co je na něm tak báječného. Jako útlé dítě jsem se naprala syrových fazolových lusků a bylo mi celou noc, jak ve mně fazole nabobtnaly, tak strašně špatně, že si troufám říct, že mi v celém pohnutém životě nebylo hůř. Možná ovšem, že žádoucnost děvčat tkví právě v jisté proporčně vyvážené nabobtnanosti. Je-li tomu tak, byla jsem přece jen spíš jako lusk než kytka, neboť nabobtnalá jsem byla na správných místech utěšeně.

Nezmiňuji se o tom z ješitnosti. Je to fakt hodný zaznamenání vzhledem k možnostem odbytu. Řečeno jednoduše, jako luštěnina jsem šla na dračku. Perspektivních ženichů jsem měla jako kvítí. Vůbec se nepamatuji, že by se našel optimista, který by si s mým srdéčkem chtěl jen zahrávat. Všichni byli celí diví do ženění.

Rodiče z toho kupodivu neměli žádnou radost. Od chvíle, kdy se u nás objevil první vyděšený mládenec s lístky do biografu, vedli nabádavé řeči, že se nesmím vdát, dokud nebudu mít po maturitě, pak po vysoké škole, a myslím, že kdybych jim popřála sluchu, nevdala bych se, dokud bych neměla po pohřbu. Přes tyto ponuré perspektivy se ženiši rojili kolem domu jak komáři nad bažinou. Samozřejmě. Jako lusk jsem byla bohatá nevěsta. Na vlákninu.

Když jsme odjeli na dovolenou, kde si rodiče, utrmáceni od neustálého bdění nad lilií mé nevinosti, hodlali odpočinout, bylo to ještě horší. První ženich přijel se zlomeným srdcem na kole, druhý se třemi zlomenými žebry a maminkou autem a třetí se zlomeným charakterem a vydrancovanou peněženkou vlakem. Přijímala jsem je uprostřed paseky zalité sluncem na pařezu jako carevna při slyšení, zatímco tatínek obcházel smrčinu s očima na štopkách, hořce lituje, že jako dirigent vládne pouze taktovkou, a nikoliv brokovnicí.

Nerada bych nyní vzbudila dojem, že jsem snad byla holka do větru a že bylo zapotřebí moji ctnost tak bedlivě střežit. Naopak. Na celé té věci bylo nejlegračnější, že moje kvetoucí vnady ještě snily svůj dětský sen s palcem v puse a se ženou jsem měla zatím společné pouze potěšení z trápení usouzených mladíků. Ostatně tatínek se mi později přiznal, že nechodil bdít nad mou neviností, nýbrž nad holým životem. Měl prý strach, že některému nápadníkovi ze silné konkurence selžou nervy a v návalu žárlivosti mě uprostřed ještěrek a malin uškrtí. Chudák tatínek!

Maminka se do obranných akcí nepletla, zato bylo z jejích rádoby nenápadných otázek jasné, že by kandidátům manželství nejraději rozdala velmi podrobné dotazníky, které by museli do týdne odevdat spolu s potvrzením o zdravotním stavu, výši v budoucnu předpokládaných příjmů a výtahu z trestního rejstříku. Vzhledem k množství uchazečů by možná nebylo k zahození stokorunové zápisné do seznamu čekatelů. (Není jistě těžké uhodnout, že poslední nápad je můj. Škoda že přišel pozdě!)

Bud' jak bud', prázdniny uběhly, minul rok, absolvovala jsem, přijala angažmá v pražském Realistickém divadle a stále ještě nebylo ani pomyslení, že by mě rodiče pustili s mladým mužem na dovolenou. Před každým kolektivním výletem za spolužákem na Moravu nebo na hory jsem byla podrobena křížovému výslechu – kam, kdy, do kdy, s kým. Až začínalo hrozit nebezpečí, že vzácný lusk pečlivým pěstitelům přezraje, nebo samovolně pukne vzteky.

A tak jsem jednoho dne přivlekla svého favorita domů, postavila ho před rodiče a rezolutně prohlásila: „Tenhle. A hned.“

A byla svatba.

Kdo to řekne mamince?

Jen bylo po svatbě, už nastaly trable. Ještě jsem se v manželství pořádně neohrála, ještě jsem nevěděla, jak dlouho se vaří voda na kafe a jak dlouho hovězí na polívku, a už mi pan doktor začal říkat maminko. Nejdřív jsem samozřejmě měla radost. Byla jsem mladá, zdravá, na miminko jsem se těšila, takže jsem cestou domů skoro poskakovala. Doma jsem to sdělila budoucímu tatínkovi a hodnou chvíli jsme se na sebe připitoměle usmívali, jako bychom žasli, co se tak všechno v životě může stát. Ale pak jsme se usmívat přestali. Měli jsme, pravda, sladké tajemství, leč mělo poněkud nahořklou příchut'. Byli jsme oba u divadla krátce a já jako nová naivka hrála dvacetkrát do měsíce. Ted' o dovolené seděl pan ředitel na své chalupě ve Ferdinandově a měl za to, že tomu tak se mnou bude pořád. Ovšem my už věděli, že nebude. Že mu naivka bude kulatět a kynout tak, až o její naivitě záhy zapochybuje každý platící divák.

Hrozně jsem se bála postavit ředitele před hotovou věc a po prázdninách mu stanout tváří v tvář. Jen jsem si to představila, šly na mne mrákoty. Raději jsem mu napsala, halíc svou zbabělost do ušlechtilého hávu. Že jako aby si mohl promyslet, kdo kterou roli za mne převezme, a tak. Dneska nemohu pochopit, k čemu ten děs a úzkost; pan ředitel nebyl žádný lidojed a měl pochopení i pro lidské slabosti, natožpak pro něco tak přirozeného. Jenže co chcete, byla jsem ta naivka, no.

Ještě větší problém byl s rodiči. Hlavně s mými. Miloš měl už jen maminku. Ne snad že by naši měli něco proti vnoučátkům, ale my se zaboha nemohli odhodlat jim to říct. Když o tom dnes přemýšlím, vidím, že to byl především stud, co nám bránilo vy-
tásit se se šťastnou novinou. Pro rodiče narozené na počátku století byly určité věci tabu a nikdy se o nich u nás nemluvílo. Tudíž jsme se s Mílou před nimi k sobě chovali jako bratr a sestra a celkem úspěšně předstírali, že soulož bude asi nějaký sva-
hillský výraz pro oheň. Teď měl ovšem mladý manžel pocit, jak by měl přiznat: „Ehm, vážený pane tcháne, stala se taková věc. Dělal jsem s vaší dcerou ty nemravné prostocviky, a jelikož to ještě moc ne-
umím, budete dědečkem.“ Bodejť by se mu do toho chtělo!

Já se taky do ničeho nehrnula, protože maminka se celý život tvářila, že člověk se množí pučením jako nezmar, a očividně doufala, že studovaná dce-
ra už najde způsob, jak si opatřit děti, aniž by odložila klobouk. A co kdyby teď ten způsob chtěla znát? Byl to nervák.

Jeli jsme tenkrát s našimi na pár dní do Bechyně a tam jsme jim to chtěli povědět. A pořád ne a ne se vymáčknot. Po ránu se to zdálo moc kách, v po-
ledne s plnou pusou knedlíků málo slavnostní, u vody uprostřed lidí nevhodné, a tak nás ze slad-
kého tajemství oba bolelo břicho. Nakonec jsme ne-
řekli nic a odjeli do Bulharska.

To byla vlastně taková opožděná svatební cesta. V Bulharsku se nestalo nic pozoruhodného až na to, že se mi ve frontě na autobus do Varny málem poda-
řilo omdlít, což mě naplnilo růžovými nadějemi do

budoucna. Nenáviděla jsem totiž vnější znaky svého kypícího zdraví – červené tváře a rudé rty, nenávistně jsem si lála do venkovských děveček a přála si být unyle bledá a zdraví choulostivého. Vždyť všechny hrdinky románů se sesouvaly k zemi, ledva někdo šlápl na žízalu! A co říkám hrdinky románů. Spolužačka Světla Paulová sebou třískla při povinném očkování, až to zadunělo, ačkoliv měla přijít na řadu teprve jako desátá. Stala se ihned středem pozornosti a získala pochybné privilegium, že do ní zabodli jehlu, hned jak se probrala z mrákot. A to se Světlin otec-lékař tvářil velmi dotčeně, když jsem mu rozkopla vitrínu s nástroji a skoro ho uškrtila jeho vlastní kravatou, když mi trhal zub!

Já si zkrátka všechny bolesti musela užít při plném vědomí. Žádné milosrdné mdloby. Ani v tom Bulharsku se to nakonec nepovedlo. Za čtrnáct dní jsem klíčícího drobečka přivezla v krásně opálené schránce domů a dala se do tloustnutí.

Zdravá děvečka pár dnů před smrtí

Tloustnutí mi šlo. Jedna báseň. Zato ve všem ostatním jsem zklamala na celé čáře. Prognózy zkušebních rodiček se nevyplnily.

Za prvé se nedostavily žádné posvátné pocity. Nikdy jsem si neřekla třeba: Nosím pod srdcem nový život. Jen jsem nedůvěřivě sledovala, jak se mi pod srdcem vzdouvá divná boule, a říkala si tak na nejvýš: Za chvíli budu vypadat jak Věstonická Venuše. Budoucímu otci jsem se nevyznávala z touhy darovati mu syna, jak to činí filmové hrdinky. Vyznávala jsem se z něčeho jiného: „Ty, Mildo, já mám takovej divnej pocit. Jako bych měla tasemnici.“ My měli totiž ve škole embryo v lihu. A to se nezlobte, miminko s růžovými prstíčky v krajkách je jinší kafe než podivný pulec s ocáskem v břiše.

Za druhé jsem marně čekala, kdy na mne přijdou zvláštní chutě. Zkoumavě jsem přejížděla očima láhev s kyselými okurkami a plechovky s očky v očekávání gastronomických zvrhlostí, a ono nic. Po čase znervózněly i obě matky. Co chvíli vyzvídaly, zda nemám chuť na povidlovou buchtu s hořčicí, nebo aspoň naškrábat trochu omítky na chleba? Ne? Ne. Vápník, draslík, železo – zdálo se, že záso- by stačí pro trojčata.

O nějaké nevolnosti jsem mohla taky jenom snít. Žádný z dopravních prostředků nevládl mocí změnit můj původní barevný odstín. Pro mě za mě jsem mohla těch devět měsíců strávit v ráhnoví zaoceánské lodi nebo na řetízkovém kolotoči. Závistivě

jsem naslouchala vyprávění kolegyně, která prožila těhotenství mezi předměty napuštěnými Chanelem č. 5. Můj žaludek by si nevšiml, ani kdybych spadla do senkrovny. Má lýtka byla všelikými křečemi a otoky shledána za nehodna pozornosti. Zuby se mi nekazily. Bylo to k vzteku. Zdravá děvečka. Ne že bych snad toužila po komplikacích, ale slibovala jsem si od těhotenství, že se stanu aspoň na nějaký čas křehkou skleníkovou květinou, o kterou je třeba pečovat. Za daných okolností musel Miloš nabýt dojmu, že nosit dítě je osvěžující záležitost.

Jediným svérázným rysem toho období bylo moje pevné přesvědčení, že umřu. Jevilo se mi naprosto nemožným, že by se v mém těle našel otvor, jenž by posloužil očekávanému potomku při jeho entrée na svět. Jen šílený lékař mohl doufat, že ze mne vydoluje lidského jedince. Možná mladou blechu, zvláště útlého podměrečného úhoře, v nejhrošším případě štěně trpasličího pudla. Ale dítě? Vyloučeno.

Jelikož nikdo z rodiny, jak to vypadalo, o úhoři ani vzdáleně neuvažoval, hotovila jsem se ke smrti. Jak se můj čas blížil, usmívala jsem se čím dál sladkobolněji a přemítala o kolegyních, které by přicházely v úvahu jako náhradní matky. Stále častěji jsem přejížděla laskavým pohledem předměty v naší mladé domácnosti (můj pohled byl natolik vlídný, že jsem mezi předměty zahrnula i Mildu), abych se s nimi rozloučila. A když Miloš vyzvídal, co bych si přála k Vánocům, dala jsem si záležet, aby z posmutnělého úsměvu vyčetl: Ach, co je mi po darech, když v únoru bude mi domovem už jenom prostý rovník!

Bohu budiž žalováno, že ani Miloš, ani moji nejbližší, matku nevyjímaje, z mých tklivých úsměvů nic nevyčetli. Optimisticky hovořili o mojí chvíli, která se blíží, o šťastném okamžiku, o tom, co bude potom, a já měla pocit, že lehkou nohou přeskakují mé úmrtní lože. Jen počkejte, říkala jsem si, až se mnou začne mlátit horečka omladnic! Pak vás smích přejde.

Prostě byli tu *oni* a *já*. Já před svým velkým úkolem, který za mne nemohl udělat nikdo. Ani maminka. A přece jsem nebyla sama. Bylo tu také *ono*. Moje neznámé děťátko. My dva jsme museli uskutečnit ten velký zázrak zrození života. Spolu. Až přijde čas.

Modrou, nebo černou?

Těhotenské oblečení je kapitola sama pro sebe. Copak dnes. Dnes je nastávajícím maminkám hej. Všeelijaké maxisvetry a volné kacabajky dovedně maskují deformující se postavu po řadu měsíců. Existují povolovací sukně a kalhoty, takže už není téměř nikdy vidět mladou ženu napranou do šatů, u kterých se jí „krátí sukně“. V dobách mého očekávání radostné události to bylo horší.

Zprvu jsem se pošetile radovala, že mám záminku k pořízení nové garderóby. Dala jsem si ušít dvě šatové sukně, modrou a černou, do kterých jsem mohla nosit blůzičky a svetříky, a jeden kostýmek s volným kabátkem, z něž vždy vykukoval bělostný límeček. Bílý límeček byl posledním úpěnlivým výkřikem mé ženské ješitnosti a měl za úkol hlásat, že jeho nositelka je čistotná a úpravná žínka, a nikoliv neforemný golem sunoucí se ulicemi na neúměrně křehkých kotnících.

V posledních týdnech byl už malý i kostýmek, a tak jsem každé ráno řešila ožehavý problém hodný konference u kulatého stolu – modrou, nebo černou sukni? Tento pestrý výběr mě skličoval do té míry, že bych nejraději překlepala zbývající dobu v jediné noční košili pod peřinou. Zdálo se mi, že Bůh stvořil nejprve svět, pak Adama a Evu, a nakonec dvě šatové sukně, modrou a černou, které mrštil za hříšným párem, čímž navěky zpečetil osud všech manželských dvojic. Adamovým údělem jest od těch časů dobývání chleba v potu tváře a Eviným

mučivé rozhodování, co si vzít na sebe. Modrou, nebo černou?

Než svrchní oděv nebyl nejhrůznějším průvodcem požehnaného stavu. Daleko příšernější byla spodní strůj. Punčocháče ještě neexistovaly a tísnivý podvazkový pás byl k nepotřebě. I nosila se tenkrát důmyslná soustava popruhů, gum a podvazků, ve které by i nejnovější Miss vypadala jako poloosedlaná kobyla. Úzkostlivě jsem dbala, aby mě při oblékání a svlékání nikdy neviděl Miloš, neboť jsem trpěla trapnou představou, že by mu mimovolně vytryskla ze rtů píseň: A já sám, vždycky sám, svou ženušku okšíruju...

Rovněž horní partie daly smutně vale koketnímu krajkovému prádélku a byly vtěsnány do dvou solidních plátěných stanů.

Když jsem pár měsíců po porodu přebírala a ukládala mateřskou výstroj, nevěřicně jsem potřásala součástkami prádla, které vypadalo jako pozůstalost po cirkusové umělkyni vystupující co nejtlustší žena světa. Pyšně jsem shlížela na své mladé a opět normální vnady, aniž bych tušila, že o deset let později zase nakynou do velikosti Řípu, aby uspokojily potřeby dalšího potomka.

V divadle mi ošklivé kšírování problémy nedělalo. Problémy mi dělaly kostýmy, jelikož zcela ignorovaly můj stav a odmítaly spolupráci, která měla spočívat v tom, že se budou zvětšovat zároveň se mnou.

Ve *Filozofské historii*, kde jsem hrála do páru se svým mužem, on Frýborta a já pannu Mářinku, vpředu se krátící sukně netaktně upozorňovala diváky, že s mým panenstvím už dávno není cosi

v pořádku. Navíc když Frýbort zpíval Márince na dobrou noc nejvýš choulostivou písničku o panence, kterou má rád, loudila jsem na tváři stydlivý ruměnc a přitom cítila, že šestiměsíční děťátko se má k světu tak, že snad prokopne obrozenecký kostým.

Ve *Višňovém sadu* jsme situaci řešili tím, že se moje Aňa neustále zimomřivě halila do obrovského šátku, čímž se divákovi dostalo poučení, že ruská zima je holt ruská zima a nedá se oblafnout ani tím, že už kvetou višně.

Nejlépe se moje mohutnější tělesná schránka uplatnila v Brechtově hře *Strach a bída Třetí říše*. V jedné z povídek jsem hrála služku. Obludnost fašismu se tam odrážela ve skutečnosti, že se rodiče bojí, aby je vlastní dítě neudalo. Jak jsem tak nabývala výmluvných proporcí, obohatili kolegové Jana Dítětová a Jiří Mikota své role ještě o strach ze služky, která má určitě poměr s příslušníkem NSDAP.

V osmém měsíci jsem se musela rozloučit i s rasově čistou služkou a nastoupit mateřskou dovolenou. Ty poslední týdny jsem měla dojem, že jsem se v šatové sukni snad už narodila, a vzhledem k tomu, že má svíce dohořívá, v ní taky umřu. Kteroupak mi asi dají do rakve. Modrou, nebo černou?

Krásná čocka, maminko, Pánbůh požehnej!

Po dobu mého delikátního stavu mě ošetřoval pan profesor Šnajd, skvělý lékař, báječný člověk a vynikající kapacita, bohužel kapacita v té době zatlačena do pozadí. Působil tenkrát v podolském Ústavu pro matku a dítě.

Jinak jsem ovšem musela docházet na příslušné zdravotní středisko, kde jsem byla jako nastávající matka evidována, což mi do budoucna znemožňovalo pohodit novorozeně před vraty chrámovými, jelikož by to na mne prasklo. A na tom středisku žil byl chlípny dědek. On to možná zase až takový dědek nebyl; mladé ženy mají sklon pokládat za dědka každého muže od čtyřiceti nahoru, pokud se za něj nehodlají provdat za účelem nezištného ošetřování jeho bankovního konta. V takovém případě jest dědek obalen džínovinou, vyzdoben cvočky a vydáván za mladíka.

Leč nebyl-li to plnohodnotný dědek, byl to zcela jistě hodnotný chlípnyk. Netrpím komplexem sebe-přeceňování. Nemyslím, že se kterýkoliv lékař třese na to, až mu odhalím břicho nebo hrud'. Z duše nenávidím všechny ty řeči okázale počestných paniček v ordinaci ženského lékaře: „Jéžiš, pani, taky je vám to tak nepříjemný? Já dycky celou noc předtím voka nezamhouřím!“ Jsem si vědoma, že lékařům projde rukama takové množství ženských těl od těch půvabných až po vyloženě odpudivá, že je sotva uvede ve vytržení, když jim svou sladkou štěrbinku předvede Vomáčková z Dejvic nebo Devátá z Podolí.

Ale tenhle doktor byl výjimka. Byla-li Vomáčková děvče jako lusk, jeho okoralé srdce se obsypalo květy. Oči nabyly lesku a ruce se mu roztrásly tak, že v nich neudržel stetoskop. Navíc měla sestra neblahý zvyk opouštět na pár minut ordinaci, což mě znervózňovalo. Donchuán v bílém plášti vyzařoval zneklidňující fluidum, které hypnoticky ovlivňovalo mou fantazii. Zdálo se mi, že ordinace pojednou tone v rudém přišeří, šampusky na moč na sebe braly podobu broušených sklenic a skoro jsem čekala, že se sestra vrátí ve fraku, aby nám naservírovala ústřice a šampaňské ve kbelíku s ledem. Pan doktor mě šetrně uvedl na voskované lehátko, osobně mi vykasal sukni (modrou nebo černou) a už se sápal po postrojích, aby mě odsedlal. „Já sám, já sám,“ chroptěl přiškrceným hlasem. Byla jsem velmi vděčná svému muži, že mě oloupil o větší část mé naivity; dvěma hbitými hmaty jsem rozepjala podvazky, a zmařila tak Hippokratovy naděje na vzrušující lékařský postup. Oči mu pohasly a květiny uvadly.

Přesto mě vyšetřoval pečlivě a dlouho, zvláště ňadra studoval jako dosud neznámý druh bakterií. Jakkoli bylo jeho chování znepokojující, nedalo se mu navenek nic vytknout. Abych přehlušila pocit trapnosti, uchýlila jsem se vždycky ke své nejsilnější zbrani. Mluvila jsem a mluvila, co mi slina na jazyk přinesla.

V tomto bodě vládnu neomezenými schopnostmi. Říká se o mně, že jsem upovídáná. Byla bych ráda, kdybych mohla říct, že to tvrdí zlí jazykové. Bohužel – tvrdí to jazyky pravdomluvné. Kdysi mi svěřil jistý mladý kolega, že se jednou líčil v šatně

ve společnosti staršího herce a z naší protilehlé dámské šatny byl slyšet nezadržitelný proud mého vyprávění. Starší kolega prý ustal v líčení, užasle naslouchal a pak se s profesionálním zájmem zeptal mladíka: „Kdy se nadechuje?“

No, taková vloha asi nebude patřit zrovna mezi kladné vlastnosti, ale mne už zachránila v mnoha choulostivých situacích. Kdykoliv jsem se ocitla o samotě s mužem, který jevil nevíтанé sklony k planutí zraku, začala jsem mluvit a povídat, štěbetat a klábosit, švitořit a kecat, nejlépe o manželovi a dětičkách, v tvrdošijnějších případech o stavu veřejných záchodků, a hle, vždycky jsem hříšné libido zdolala. Po návštěvě zdravotního střediska jsem chraptěla téměř jako pan doktor.

Mstivý stařík mě však stejně doběhl. Jednoho dne tam prostě nebyl a zastupoval ho mladý lékař. Ten mě prohlédl asi s takovým nadšením, s jakým by pitval utopenou myš, a když jsem se samoobslužně soukala do popruhů, prohodil s hlavou v lejtrech: „Máte tam nějaký novotvar velikosti čočky. Až porodíte, tak vám to vyndáme. Další!“

S očima navrch hlavy jsem letěla domů a hned v předsíni se zhroutila s nářkem na rtech a hlavou na botníku. Zubatá si brousila kosu v koutě.

„Co se děje?“ vyletěl manžel z kuchyně jako blesk.

„Ááá!“ vyla jsem, že by mi pes nad mrtvolou záviděl.

„No co ti řekli, co se stalo?“ dorážel vyděšený Miloš.

Skočila jsem mu do náruče a ječela mezi krk a límec: „Mám tam čočku!“

„Cože? Proboha čočku?“ jektal zuby novomanžel. „Čočku říkáš? Tak čočku a žádné dítě?“

Série zoufalých otazníků mě trochu vzpamatovala, ale lkala jsem škytavě dál: „Dítě taky, a čočku k tomu!“

Trvalo hodnou chvíli, než jsem byla schopna podat souvislou informaci. Můj hodný muž mě něžně chlácholil, ale ač se usilovně snažil sdílet mé znepokojení, přece vypadal na můj vkus příliš potěšeně. Jako člověk, jemuž se nesmírně ulevilo. Jak by ne! V prvním ohromení před ním vyvstala děsivá perspektiva, že mu místo sladkého potomka porodím kilo luštěnin. Ke všemu třeba druhé jakosti.

Nakonec byla všechna panika zbytečná. Když jsem pak děťátko přivedla na svět, žádnou čočku ve mně nenašli. Možná proto, že už jsem nebyla holka jako lusk.